

Vernissagesabotören

Jag funderade en del över vad som var orsaken till att jag inte fick vara med på vernissagen i morföräldrarnas källare. Var det för att jag aldrig kammade mitt hår, för att det fanns pölar av kiss på golvet i mitt flickrum, för att jag gömde undan min dotter eller för att jag släpade hem omöjliga fästmän, den ene fullare än den andre? Den förste fästmannen försökte muta mormor med en flaska vin och en kram för att få stanna en andra natt, men hon avvisade honom bryskt, sade att han luktade rök och att jag hade blindtarmsinflammation. Jag hävdade att jag inte ens hade ont i magen, men hon lyssnade inte på det örat.

Jag slet mig ifrån henne och sprang över kullerstengatorna med en kasse vinylskivor som fästmannen glömt. Han väntade fortfarande på bussen, som visade sig vara inställd. Nästa gick inte förrän i morgon. Jag fick helt enkelt smuggla in honom i flickrummet. Han var visserligen inte särskilt bra på att kyssas, han dreglade för mycket och retades infernaliskt med sin trubbiga tungspets. Men jag sa ändå att han var fin. Man ska ju inte sänka folks självförtroende i onödan.

Nästa fästman var ful som stryk. Han hade en stor potatisnäsa och ett öga som ibland poppade ut som en sockerbit när han blev exalterad. Han kved varje gång det hände och förklarade att han en gång råkat sticka en gaffel i det. Han hävdade att jag var kvinnan i hans liv, och att jag fått vänta alldeles för länge på honom. Jag försökte försiktigt antyda att det fanns andra, men han var enveten som få.

När jag kom hem virade jag en dunkelt röd sjal om håret och skred långsamt och avmätt genom vernissagelokalen i gillestugan på väg till tvättstugan. Publiken talade med välartikulerade röster om samtidskonsten och låtsades inte se mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten